

Jiří Lamberk

O NEPLECHÁCH V MIAMI

příběhy o lidských vztazích, plných emocí a citů

O neplechách v Miami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jiří Lamberk

O neplechách v Miami – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

JIŘÍ LAMBERK

O NEPLECHÁCH

V MIAMI

Znám Jirku dlouho, tolik let, že se mi to číslo ani nechce psát. Je můj kamarád, dobrý kamarád, nejlepší, jak říkají kluci. Ani dlouhá pauza, kdy jsme vinou okolností žili každý svůj život a o tom druhém jen tušili, to přátelství nezměnila. Když jsme se potom znovu setkali, byl stejný jako kdysi. Nezměnilo ho, že to dotáhl tak daleko a vysoko. Z obyčejného doktora v českobrodské nemocnici až k respektovanému profesorovi na velké floridské univerzitě. Mohl by se počítat i v Americe k horním deseti tisícům, ale dál bere lidi kolem sebe podle toho, jací jsou uvnitř, ne kde na společenském žebříčku stojí. Je to vidět i v téhle jeho knížce, stejně jako v těch předchozích. Ve volbách sice dává hlas republikánům, ale tuhle knížku psal demokrat. Chápvavý, všímavý a milující lidi, chtělo by se dodat.

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

© Jiří Lamberk, 2017

Book Cover Text © Alexandr Petrželka, 2017

Cover Photo © Ondřej Štěpánek, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-687-0

ISBN e-knihy 978-80-7505-712-9 (I. zveřejnění, 2017)

Svoji Ameriku jsem si začal užívat začátkem 80. let minulého století. Konečně jsem ukončil sekundařinu alias galeje na univerzitě v Miami, kde jsem vystudoval pro mě nový a neznámý obor medicíny – anesteziologii. Říkám galeje, protože jsem v nemocnici trávil každou druhou noc. Když jsem se dostal domů do vypůjčené garsonky, akorát jsem únavou padnul do postele a usnul. Ale skoro hned mě vzbudilo řinčení budíku, abych zase vstal a šel vydělávat do nemocnice.

Takhle to běželo tři roky, takže na nějaké poznávání Floridy opravdu nebyl čas. A protože jsem byl mladý a dychtivý poznat všechno, tak mě to poznamenalo a přemýšlel jsem, kde a s kým bych chtěl jako specialista anesteziolog pracovat. V těch letech nás byl ještě nedostatek, takže jsem si mohl vybírat. Dnes už to tak není, v oboru panuje tvrdá konkurence.

Nemocnice North Miami General Hospital ležela, jak vyplývá z názvu, v severní části města. Mezi zaměstnanci panovala příjemná, skoro rodinná atmosféra, nesrovnatelná s tím blázincem v univerzitní nemocnici. Kolem komplexu stály rodinné domky. Dveře se tehdy ještě ani nemusely na noc zamykat, prostě idylka. Florida pro

mě byla voňavá a růžová, zatímco v Československu ještě vládnul šedý a studený socialismus.

Když už jsem byl zaměstnanec špitálu, kde mě přijali s otevřenou náručí jako ztraceného syna, nějakého developera napadlo, aby v téhle malebné čtvrti postavil první věžák. Vyrostl necelých pět set metrů od mojí nemocnice.

„Jiří, měl bys uvažovat o koupi vlastního bytu, bydlení v nájmu není nic pro tebe,“ radili mi moji noví kolegové. S odstupem času vidím, že to bylo asi také ze zjištěných důvodů – báli se, že bych jim mohl utéct jinam. Bát se ale nemuseli.

Bratr, který mě do Ameriky přivedl, se mezitím s rodinou vrátil do Evropy za prací. Rodiče ale pořád přijížděli z Německa každou zimu na Miami Beach. Bratr jim tam koupil malý byteček, aby se trochu ohřáli. Dělal jim to moc dobře a milovali tyhle zimní pobyty, ale o tom jsem psal už ve svých předchozích knížkách.

Už ani nevím, kdo mi řekl o starším osamělém páru z Čech. Protože jsem společenský a neměl jsem zpočátku v Miami moc známých, občas jsem je navštěvoval. Dan dřív pracoval jako kožešník v Clevelandu. Musel volit mezi svou hádavou druhou ženou Liou a dvěma sestřenicemi, jinou rodinu neměl.

Vzala mu ji válka. Jako Žid utekl před nacisty z Československa do Budapešti, tam si vybalil dokumenty a odjel do Londýna a potom do Států za vzdálenými příbuznými. Jeho manželka a dcera už to nestihly, okupanti je poslali rovnou do plynu.

Když se Dan po skončení války vrátil do Československa, nikoho ze své rodiny už nenašel. Kdosi mu tehdy v nějaké kavárně zcela náhodou představil Liu, která přežila koncentrák. Sotva po třech setkáních se narychlo vzali na pražské radnici a do Ameriky odjeli už jako manželé.

Lia byla tvrdá, jako z žuly. Stala se takovou asi v koncentráku, jinak by těžko přežila. Dana si držela pevně, nikoho k němu nepouštěla a i v jejich obchodě v Clevelandu byla jedinou zaměstnankyní. Zákazníci ji ale milovali, a tak Dan nad tou její tvrdostí přivíral oči. Vystačili si spolu, i když zůstali úplně sami.

Na důchod se Dan s Liou jako tolik amerických penzistů odstěhovali na Floridu. Nikoho tam neměli, a tak jsem za nimi jako slušně vycovaný člověk občas zašel. Danovi už bylo přes osmdesát, když jsme se poznali, vypadal ale mnohem starší, moc špatně chodil. Mermomocí mi chtěl pomoci s koupí mé první nemovitosti,

aby se mi nějak odvděčil. Tak mě seznámil s realitním makléřem Jimem.

Jim měl kancelář v tom novém věžáku hned vedle vrátnice a nabídl mi tam na výběr několik bytů. Ten, který se mi zamlouval, byl k máni za 96 tisíc dolarů. To bylo tehdy docela hodně na nijak luxusní byt v takové lokalitě. Byly to tři pokoje a dvě koupelny, výhled na město, k moři příliš daleko, bratru tak půlhodinku autem.

Dan, i když určitě býval dobrý obchodník, už dávno nepůsobil nijak přesvědčivě. Makléře spíš uprosil, aby mi udělal příznivější cenu. Ale pomohlo to, Jim nakonec ze soucitu slevil aspoň na kulatých 90 tisíc a to nám s Danem vyhovovalo.

Teprve po nějakém čase, když jsem se s Jimem trochu skamarádil, mi jednou ve slabé chvílce prozradil, že jsem ten byt stejně koupil příliš draze a že rozhodně nejsem dobrý obchodník. „To určitě, vím to o sobě a smlouvat asi nikdy umět nebudu,“ přiznal jsem.

Věžák, posazený uprostřed malých domků a parků, způsobil ve čtvrti rozruch. Žádný bohatší člověk ze střední vrstvy by se tam nestěhoval, ale pro mladé to bylo dobré startovní bydlení.

Můj soused z pravé strany se jmenoval Carlos. Narodil se na Kubě, ale nebyl na to pyšný a jeho původ připomínalo jen španělské jméno. Dokonce i s rodiči důsledně mluvil jenom anglicky.

Jeho život se točil kolem amerického fotbalu. Mičudu honil ve škole i doma, se stejnou intenzitou jako naháněl holky. Byl inteligentní, tak se na střední škole stal nejen členem fotbalového týmu, ale velice brzo byl jmenován i hlavním rozehrávačem. To byla velká pocta, protože musel hlasitě dávat taktické povely spoluhráčům.

Vyplatilo se mu, že fotbalu zasvětil svoje mládí. Dostal se na pedagogickou fakultu a úspěšně ji vystudoval. Po absolvování mu škola nabídla místo trenéra fotbalového týmu, což v severním Miami opravdu hodně znamenalo. Americký fotbal a baseball je tady pevnou a důležitou součástí společenského života. Myslím, že se člověk s tím už musí narodit, aby pochopil dopad těch sportů na společenské postavení.

Pořád ještě jsme v 80. letech minulého století. To tady v Americe také znamená, že kokain se šňupe o sto péro. Nebylo to sice legální, ale jeho přítomnosti se nedalo vyhnout.

První, kdo mi podstrčil k vyzkoušení čárku té omamné drogy, byl právě můj soused Carlos,

i když se to nijak neslučovalo s jeho sportovním zánícením a povoláním trenéra.

Byl jsem pořád ještě čerstvý emigrant, z někdejšího domova takových věcí neznalý, takže i když mě spousta věcí udivovala, raději jsem se na nic kolem drog moc neptal. Preferoval jsem být spolehlivým spoluhráčem. Přátelství s Carlosem bylo v tomhle směru přínosem: s ničím si nedělal starosti, a tak mě ten jeho klídek mnohokrát nakazil.

„Pojď se podívat na moji ložnici,“ vyzval mě Carlos při jednom setkání u skleničky. Otevřel dveře a pyšně ukázal na svůj trůn. Jinak se to nazvat nedalo. Do postele se vstupovalo po dřevěných schodech, pokrytých měkkým kobercem. Matrace byly skoro u stropu.

„To koukáš, co? Co na to říkáš,“ ptal se pyšně Carlos.

Během měsíce jsem měl v bytě stejný trůn nejen já, ale i soused nalevo na patře, začínající právník Mitchell. Byl tak trochu asketa, ale lákadlu podlehl. V nejvyšším patře domu jsme na svých trůnech panovali jako tři králové.

Byli jsme každý z hodně jiného těsta, ale kámoši se z nás i tak stali docela brzy. Vůbec v celém tom novém domě panovala nálada a at-

mosféra ne nepodobná studentské koleji. Vzpomínám si, jak jsem při studiích medicíny v Praze tiše záviděl přespolním spolužákům jejich svobodu, i když díky veliké toleranci svých zlatých rodičů jsem si během studentského života na nic nemohl stěžovat. Nikdy jsem na vlastní kůži prostředí koleje nezažil, o to víc jsem teď byl spokojený.

Mitchell pracoval v prominentní advokátní kanceláři v centru Miami, jeho cílem ale byl Washington. Nějaký jeho známý, dobře zavedený i v nejvyšších politických kruzích, mu poradil, aby si rozšířil právní kvalifikaci a získal doktorát z mezinárodního práva, a tak Mitchell kromě působení v advokacii ještě dálkově studoval. Našich chodbových mejdanů se proto účastnil spíš jen sporadicky. Jeho duch však byl s námi dvěma, a tak jsme občas pozvedali skleničku k přípitku směrem k Mitchellovým dveřím.

Noví zaměstnavatelé v North Miami General Hospital mi dali plat, o jakém se mi dřív ani nesnilo. Mohl jsem tím pádem vyměnit staré autíčko příznačné značky Oldsmobile za nového saaba. Nejsem žádný automechanik, ale když jsem s benzínem musel pokaždé dokupovat také olej, došlo mi, že auto dosloužilo.

Carlos byl nejen kamarád, ale často i poradce. Jeho zkušeností a rad jsem dost využíval, protože v těch prvních letech ve Státech jsem hodně často tápal v nejistotě. Jednou se mi takhle uprostřed klábosení v mém bytě upřeně zahleděl do obličeje a povídá: „Jiří, jak tak koukám na tvoje zuby, chtělo by to je vybělit a vyměnit těch pár plomb za bílé“. Dnes je to všude běžné, ale tehdy to byla i pro mě, lékaře, novinka. „Mám pro tebe výborného zubaře, už jsem mu volal,“ nenechal mě Carlos svou rozhodností ani chvíli přemýšlet. Byl už takový, jak se dnes říká „akční“.

Zubař mě přivítal jen zběžně. „Než se posadíte do křesla, dáme si malé občerstvení,“ vypálil na mě. Tvářil jsem se zaraženě a nechápavě, ale pochopil jsem, když ukázal na dvě čárky kokainu na stolečku s nástroji. Dnes by nás nejspíš oba zavřeli, ale opakuji, byla to jiná doba.

Pan doktor si šňupnul první, já ho hned následoval. Vzápětí se dostavila příjemná nálada a barevné kruhy před očima, a než jsem si všechno vůbec stihl uvědomit, pan doktor mě silně plácnul po ramenou a zahlaholil, že moje zuby jsou hotové. Zamumlal jsem něco nesrozumitelného, zaplatil za ošetření, s úsměvem filmových hvězd nasedl do nového auta a odjel do svého království.

Největší překvapení v našem věžáku mě potkalo, když si tady koupila byt Maruška. Velmi milé stvoření!

Poznal jsem ji už jako sebevědomou, přející a inteligentní mladou ženu, která právě začínala kariéru u farmaceutické firmy jako oblastní reprezentantka. Emigrovala do Ameriky s rodiči jako čtrnáctiletá a sžila se s prostředím tak silně, že si občas při hovoru v naší mateřštině musela vypomáhat anglickými výrazy.

Uměla hrát na kytaru i trochu zpívat, byla takové sluníčko, a tak do party zapadla okamžitě. Všechny si nás získala, když na mejdan, který tehdy večer připadl na můj byteček, přinesla velikou mísu s ovocnými knedlíky. Mně samozřejmě známé jídlo náramně chutnalo, pochvalovali si ale i oba „Američané“ a knedlíky byly během chvilky pryč.

Potěšilo mě, že když večírek skončil a oba sousedé odešli, Maruška zůstala, aby mi pomohla s nádobím. Jen naložila skleničky a talířky do myčky, začala na mě česky.

„Jářku, máš tady dobré kamarády, ale nemyslím, že by to byl někdo pro mě,“ řekla posmutněle svou trochu archaickou češtinou. Mluvila jako její dědeček s babičkou, některé výrazy a vazby zněly jako z minulého století.

Maruška ale nebyla žádná puťka. Díky své profesi velmi často cestovala po celých Spojených státech a ten kočovný způsob života jí plně vyhovoval. Sama si zařizovala letenky a ubytování, uměla vybrat cestovní itinerář lépe než profesionální agentury. „Jářku, až jednou někam pojeděš, nezapomeň mi říct, ráda ti pomůžu,“ nabízela mi.

Já jsem tou dobou ale byl spokojený, že jsem tam, kde jsem, a na nějaké cestování jsem neměl pomyslení. Člověka by měla jeho práce bavit, a kdo tenhle pocit nezná, toho mi bylo vždycky líto.

North Miami General Hospital patřila spíš k těm menším nemocnicím, měli jsme jen pět operačních sálů. Na druhé straně to ale znamenalo, že všichni zaměstnanci se dobře znali a vládla mezi námi skoro rodinná pohoda. Téhle atmosféry si cenili i naši pacienti.

Asi po půl roce mi kolegové v naší skupině anesteziologů připravili velké překvapení. Nabídli mi místo pokračování zaměstnaneckého poměru přímo partnerství. To nebylo nic běžného, obyčejně nový lékař musel na novém místě odpracovat několik let, aby ho kolegové dobře poznali po všech stránkách, než ho přijali do společné firmy.

„Udělalí jsme to hlavně proto, abys nám neutekl,“ přiznal mi po čase doktor Hoffman, který spolu s dalšími třemi kolegy představoval naši anesteziologickou firmu. No, spíš firmičku, ale i tak to pro mě znamenalo nečekané benefity. Finanční bonusy, zadarmo benzín do auta a týden placených výloh na odborná školení a konference.

Odborné konference jsou velice příjemnou záležitostí. Organizátoři je pořádají na atraktivních místech a po přednáškách a předváděcích akcích vždycky zbývá čas na společenskou zábavu, kulturu nebo sport. Na svou první konferenci jsem jel do Aspenu v Coloradu, a to v zimě. Pro Čechy je to trochu daleko, ale zasvěcenci budou vědět, že to je vyhlášené lyžařské středisko. Zvolil jsem si tuhle konferenci z piety k rodičům. Jako malé kluky nás s bratrem brávali každou zimu na pár dní do Krkonoš.

Hned jsem tu novinu o cestě do Colorada oznámil naší partě v domě, aby se přátelé mohli radovat se mnou. Maruška dostala své nabídky a objednala mi letenky i ubytování. Carlos mě příští den pozval téměř obřadně k sobě do bytu a spiklenecky zdůraznil, že mám přijít sám. S kým bych asi měl přijít, pomyslel jsem si, ale

byl jsem zvědavý, co z toho tentokrát vyleze za překvapení.

„Čau Jiří,“ přivítal mě večer Carlos a hned mě usadil na gauč. Sedl si vedle mne a z kapsy vytáhl malou skleničku se lžičkou uvnitř. Jen jsem povytáhl obočí, bylo mi to jasné.

„To máš na ten výlet, jak tě znám, sám by sis to nikdy nekoupil,“ usmíval se zeširoka Carlos a cpal mi lahvičku do ruky.

„Bude se ti to hodit, já sám to někdy nabízím místo spropitného. Uvidíš, jak spolehlivě tohle funguje,“ vysvětloval. Chtěl jsem něco namítnout, jako že to já nepotřebuji, ale kamarád moje protesty zarazil mávnutím ruky.

Konečně přišel den odjezdu. Po dlouhém pobytu na ploché Floridě jsem se do coloradských hor moc těšil. Byl to vlastně můj docela první výlet a k tomu ho platila firma.

Cestoval jsem samozřejmě první třídou, jak mi to kolegové nařídili, a bez přestupu přímou linkou do Denveru, což zase byla práce Marušky.

„Pane doktore, přejete si skleničku šampaňského?“ uvítala mě na palubě stevardka v uniformě společnosti PAN AM, jen jsem se usadil v pohodlném sedadle. Když se místa kolem mě zaplnila elegantně oblečenými lidmi, přinesla

každému ták s občerstvením a dolévala šampaňské.

Najednou mě popadly z toho luxusu roupy a jen co se stevardka s profesionálně příjemným úsměvem u mě znova zastavila, světácky jsem se jí zeptal: „Nedala byste si také ode mne malé občerstvení?“ Vytáhl jsem z kapsy Carlosovu lahvičku a čekal na dívčinu reakci. K mému překvapení se jen mírně sklonila, lahvičku rychlým pohybem strčila do kapsičky sáčka a klidným krokem odešla do kuchyňky u kokpitu. Pak se rozsvítilo světlo jedné z předních toalet. Po pěti minutách se závěs u toalet rozhrnul a stevardka s úsměvem o hodně zářivějším zamířila chodbičkou mezi sedadly s lahvičkou v sevřené dlani. Když procházela kolem mě, na chvíli se zastavila a sklonila, ale sotva si kdo mohl všimnout, že mi rychlým pohybem profesionála vrací lahvičku se zbožím rovnou do ruky, abych ji mohl zase bezpečně skrýt v kapse kalhot. Při další obchůzce kabiny v první třídě mi na stolek u sedadla postavila celou lahev šampaňského. Zatímco my dva jsme se na sebe spiklenecky usmívali, ostatní cestující bledli závistí. I kdyby ale věděli, o jaký komplot tady jde, nejspíš by se nikdo moc nedivil a už vůbec by se nepohoršoval.